

PRŮVODCE MALÉHO

ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Možná někdy uslyšíte, jak myslivci říkají, že mají svoji „mysliveckou mluvu“. Není to žádný cizí jazyk, ale některým věcem prostě myslivci říkají tak, jak je označovali již jejich kolegové před sto a více lety.

Myslivecká mluva možná připadá nemyslivcům zvláštní, ale ten, kdo se nad ní zamyslí, zjistí, že odpovídá skutečnosti. Kdo viděl zvěř nebo svého psa potmě a obdivoval, jak mu svítí oči, určitě rozumí tomu, proč se v myslivecké mluvě místo očí říká světla.

Stejně to je i s končetinami, kterým se říká běhy, nebo s ušima, které myslivci nazývají slechy od slov slyšet a poslouchat.

A tak by se ve vysvětlování myslivecké mluvy mohlo pokračovat dál.

Existuje ale jedno slovo, které patří nejen do myslivecké mluvy, ale promítlo se i do názvu plemen. Je to slovo barva a v myslivecké mluvě se používá pro označení krve.

Občas se při lovu stane, že lovec zvěř postřelí a je třeba ji najít. Bez pomoci psa by to bylo velmi obtížné. Ti, kdo by si chtěli udělat slovníček správných mysliveckých názvů, mají k dispozici další slovo, protože se tento typ práce nazývá dosled.

Většinou psů je schopnost sledovat stopu člověka nebo zvěře vrozená. Je-li ale zvěř postřelená, zanechává za sebou kapičky barvy (krve). A to některé psy přitahuje, pro jiné to naopak může být problém a některá plemena byla šlechtěna tak, aby si pobarvené stopy vůbec nevšímal.

U plemen, o kterých si dnes povídáme to je naopak. Jejich úkolem je sledovat zvěř na základě barvy, a to leckdy jen jejich drobných a daleko od sebe se nacházejících kapiček.

Pobarvená stopa může být hodně stará. Ne vždy se totiž povede psa nasadit na stopu okamžitě. Často musí lovec pro něj jet domů nebo ke kamarádovi a může trvat několik hodin než se na místo, odkud poraněná zvěř odskočila, dostanou.

Naše plemena jsou výjimečná tím, že je nezajímá stopa živé zvěře. Znamená to, že když jdou po barvě, nesejdou z ní kvůli srnci, který právě stopu zraněné zvěře překřížil, ani kvůli lišce, která barvu možná sledovala také.

Ted' může někdo namítat, že dosled poraněné zvěře po barvě umí i jiní psi a dokonce z tohoto typu práce skládají zkoušky. Je to samozřejmě pravda, ale naše dnešní plemena jsou pro svoji práci šlechtěna více než sto let a jsou považována za velké specialisty. Jejich práci odpovídá nejen povaha, čichové vlastnosti, ale i tělesná stavba těla, srozumitelněji řečeno vzhled.

Plemena, která byla vyšlechtěna pro práci na stopě poraněné zvěře a podle toho se jmenují, jsou dvě.

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

PRŮVODCE MALÉHO

tě pro dosled jelení zvěře v horských a podhorských honitbách.

Leckomu se ale z Hannoveru pocházející pes zdál pro náročný horský terén příliš těžkopádný. A tak okolo roku 1870 baron Karg-Bebenburg z Reichenhallu vyšlechtil nové lehčí a výborně pohyblivé plemeno. Reichenhall se nachází v severním Bavorsku a podle místa svého původu dostalo plemeno název.

Stavba těla obou plemen je podobná, jen to mladší je menší a lehčí. Srst obou plemen je přiléhavá, spíše drsnější, výborně chrání před nepřízní počasí a nechytá se na ni sněh. Podobné je i zbarvení, které připomíná jelení srst. Bývá také označováno jako jelení červeň.

Jedno, svým původem starší, vzniklo okolo roku 1820 v německém městě Hannoveru. Jeho předkové se ale jako tak zvaní vodiči, používali údajně 500 let před naším letopočtem.

Je to mohutný a poměrně těžký pes se širokou hlavou, přilehlými slechy (uši), volnější kůží a delším tělem. Používal se zvláš-

Hannoverský barvář

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

Bavorský barvář

Obě plemena mají velmi podobnou povahu. Jsou to klidní psi, schopní se soustředit na pečlivou práci. Výborně spolupracují se svým vůdcem, ale vůči cizím lidem jsou nedůvěřiví.

Píše se o nich, že mají smečkové chování. Do srozumitelné řeči převedeno to znamená, že se neperou s ostatními psy.

Jejich výborná práce je postavena na vlohách zděděných po předcích, vynikající kvalitě nosu (čichu) a pečlivém výcviku. Zkušební kynologové píšou, že připravit kvalitního psa trvá i 3 až 4 roky.

Psa ale nestačí jen vycvičit, je třeba se mu i dále věnovat a dávat mu příležitost ke kontaktu se stopami spárkaté a zvláště pak jelení zvěře. I tady platí, že opakování je matka moudrosti.

Teď už asi všichni víte, že se jedná o... **hannoverského a bavorského barváře.**

Možná ale nevíte, že moudří lidé říkají, že vychovávat a cvičit barváře není práce, ale poslání.

Vladimíra TICHÁ, snímky Jan Tichý

Malý úkol pro pozorné čtenáře:

Zkuste určit, o jaké plemeno se jedná v případě fotografie psiho páru na předchozí stránce

Jedná se o pár bavorských barvářů